

AURA

WAT IS ESSENTIEEL?	8
FUNCTIE BEPAALT VORM	13
Hanger-Ring 'Juwelenpaviljoen'	15
Spina reeks	19
FUNCTIE BEPAALT VORM	21
Wandelstokken	23
Praline-box	25
TGV-kan	27
Table for tools	29
VORM VOLGT FUNCTIE	31
Het laatste avondmaal	33
Juweel 30x groter	35
Boom der ringen	37
Fontein	39
OVER SIEGFRIED DE BUCK	42
COLOFON	43

Meer dan 50 jaar creëren laat zich niet of zeer moeilijk samenvatten in 10 beelden. Maar toch proberen we het. We laten ons begeleiden door nieuwe kijkers en verkennen het creatieproces van Siegfried De Buck aan de hand van meerdere visualisaties, zowel analoog en digitaal, van zijn sculpturale werk. Mag het ook een aanzet zijn voor nieuw werk met veel tentoonstellingen en een oevrecatalogus.

Je kan dit boekje vanuit meerdere perspectieven en samenwerkingen bekijken.

David Stuyck zoekt samen met Siegfried De Buck naar de essentie van de creaties, Lou De Buck had de uitdaging om de 3D visualisatie van 'Fountain' in goede banen te leiden en Jedidja Samyn om deze publicatie vorm te geven.

Voor de structuur van dit boekje laten we ons leiden door Siegfried De Bucks' idee dat bedenken en maken één geheel vormen, maar uiteenvallen in twee sturende gedachten. Functie bepaalt de vorm maar vorm volgt ook de functie. Vorm en functie kunnen evenwel meerdere relaties aangaan. Je zou kunnen zeggen dat er een persoonlijke onvatbare band, gloed of aura ontstaat.

Aan de hand van de afbeeldingen van sieraden, Spina-reeks, wandelstokken, Tools for Table, Table for Tools, TGV -kan, Juwelenpaviljoen, Boom der ringen, Fountain,... die gemaakt zijn tussen 1970 en vandaag, belichten we drie relaties die de vorm of het object heeft ten opzichte van een kijker of drager. De eerste is de relatie van het object in functie van het lichaam: het dragen. De tweede relatie is het object dat een functie heeft en geeft: het sturen. De derde relatie is die van de kijker en de vorm: het kijken.

Het maken van deze publicatie geeft energie en roept mooie herinneringen op. In alles valt op dat dit levenswerk gedragen wordt door veel mensen. Mijn dank gaat uit naar mijn ouders, mijn man, mijn broer en zus, met in het bijzonder mijn mama Hermine De Groeve die al meer dan 50 jaar zijn grootste fan is, ook naar architect Tristan De Wolf, fotografen Johan Schutte, Koen Blanckaert, Lieven Herreman, Didier Verriest, Michèle Francken, Kjell Robberecht... die de afgelopen decennia

gepersonaliseerde foto's en tekeningen van juwelen, sculpturen en installaties hebben gedeeld.

Dank aan de vrienden uit de kunsten, musea zoals Muzee, Design Museum, 'Ring', Design Vlaanderen en vele anderen die dit traject mogelijk hebben gemaakt.

Ook dank aan de familie, vrienden, verzamelaars en mecenaes die altijd in zijn werk en levenskunst geloven. Omdat we fier zijn op het levenswerk van mijn papa en het fijn is om af en toe achterom te kijken, te leren en begrijpend te zien.

Isolde De Buck, 30 mei 2021

WAT IS ESSENTIEEL?

Het woordenboek zegt:

Bondig dit vat het allemaal samen.
Dit ben ik.

Bepalend dit stuurde/stuurt het de juiste richting uit, de richting die ik wil, die ik wou.

Beslissend dit gaf me op een bepaald ogenblik het beslissende duwtje in de rug. Dit was een aha-Erlebnis.

Doorslaggevend dit stuk toont waarmee ik bezig was, wat ik trachtte te bereiken.

Elementair zonder dit stuk is het oeuvre niet compleet.

Fundamenteel hierin zit het fundament, de essentie van mijn werk.

Heel belangrijk belangrijk voor mijn ontwikkeling, wording, het groeien, belangrijk voor de exposure, voor de controverse, voor de verkoop, voor de reflectie, als kantelpunt.

Noodzakelijk dit moet erin. Daarom.

Wezenlijk dit is in wezen wat het moet zijn. Voor wat ik wou/wil bereiken.

Wat is essentieel in iemands carrière? Hoe bepaal je dat? Moeten anderen dat niet bepalen? Misschien. Heeft niet ook de maker recht van spreken? Bij wijze van introspectie. Bij wijze van uittreding. Jezelf aanschouwen.

Zoals hij zelf zegt: “*Signer son passage.*”

“Je laat iets achter. Iedereen trekt een spoor, een levensspoor. Waarop je kan terugkijken. Je kan tijdens het leven van spoor wisselen... of op een dood spoor zitten. Dat weet je soms maar achteraf.”

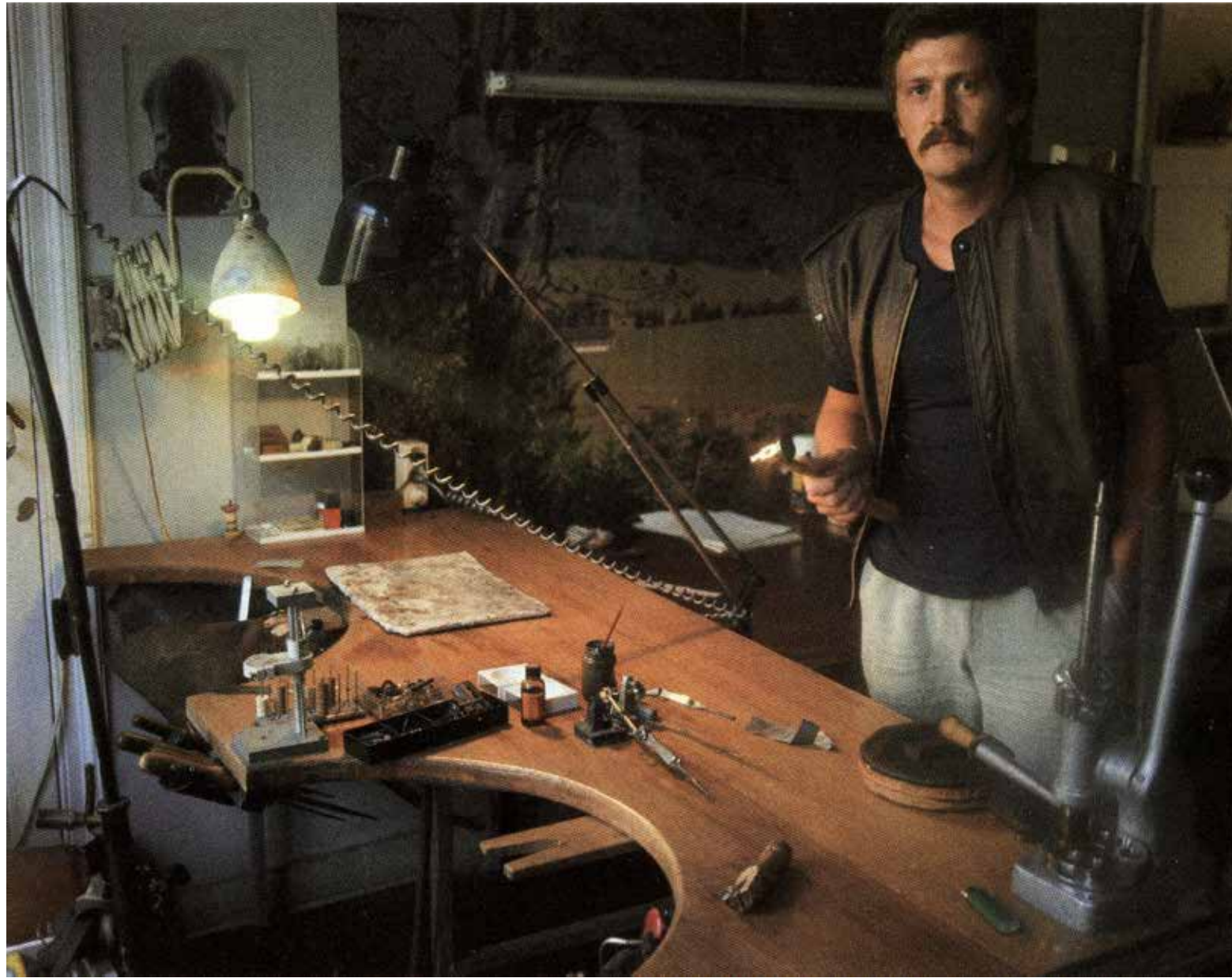
Terugkijken naar het spoor van Siegfried De Buck, het mag, na vijftig jaar vijlen, slijpen, slaan en zalven. Daarom laten we de kunstenaar in deze uitgave zelf tien essentiële ontwerpen uit zijn rijke oeuvre kiezen.

“De waarde van een juweel bepalen aan de hand van het gewicht aan edelmetaal dat er in zit, is absurd.”

“Uw métier, dat is een toolbox waaruit je kan putten om dingen te maken. Je moet daar niet alles tegelijk uit halen, niet alle virtuositeit is altijd nodig. Geen overdaad of barok, maar less is more, streven naar de essentie.”

“Waarde zelf is ongreepbaar, je kan die niet op een weegschaal leggen.”

“Ik ben begonnen met het assembleren vanuit het materiaal, ook om verschillende soorten materialen te combineren. Zo ben ik me beginnen toeleggen op het métier van het maken zelf.”

“Mijn vormgeving is ontstaan bij het zoeken naar oplossingen voor het combineren van gewone materialen met edele materialen.”

“Ik idealiseer het unieke object en zijn drager. Een uniek ontwerp is een superprototype.”

“Naar een object kijken kan je leren. Zien doe je met je ogen, kijken met je hersenen.”

“Bedenken en maken vormen bij mij één geheel. Functie bepaalt vorm, vorm volgt functie.”

“Wat ik belangrijk vind: ik heb alles zelf vervaardigt.”

FUNCTIE BEPAALT VORM

**het object in functie van het lichaam:
het dragen**

“In het Juwelenpaviljoen (Lineart, 1982, kunstbeurs, Gent) wou ik de bezoekers de kans geven om te doen wat ik zelf altijd zo leuk vond: in het juweel kruipen, ervaren hoe het voelt om erin rond te lopen. Het paviljoen was gebaseerd op de ‘Pavillion I’, de driehoek in goud op een cirkel van zwart rubber. Er waren drie ruimtes waarin je de juwelen telkens anders kon ervaren.”

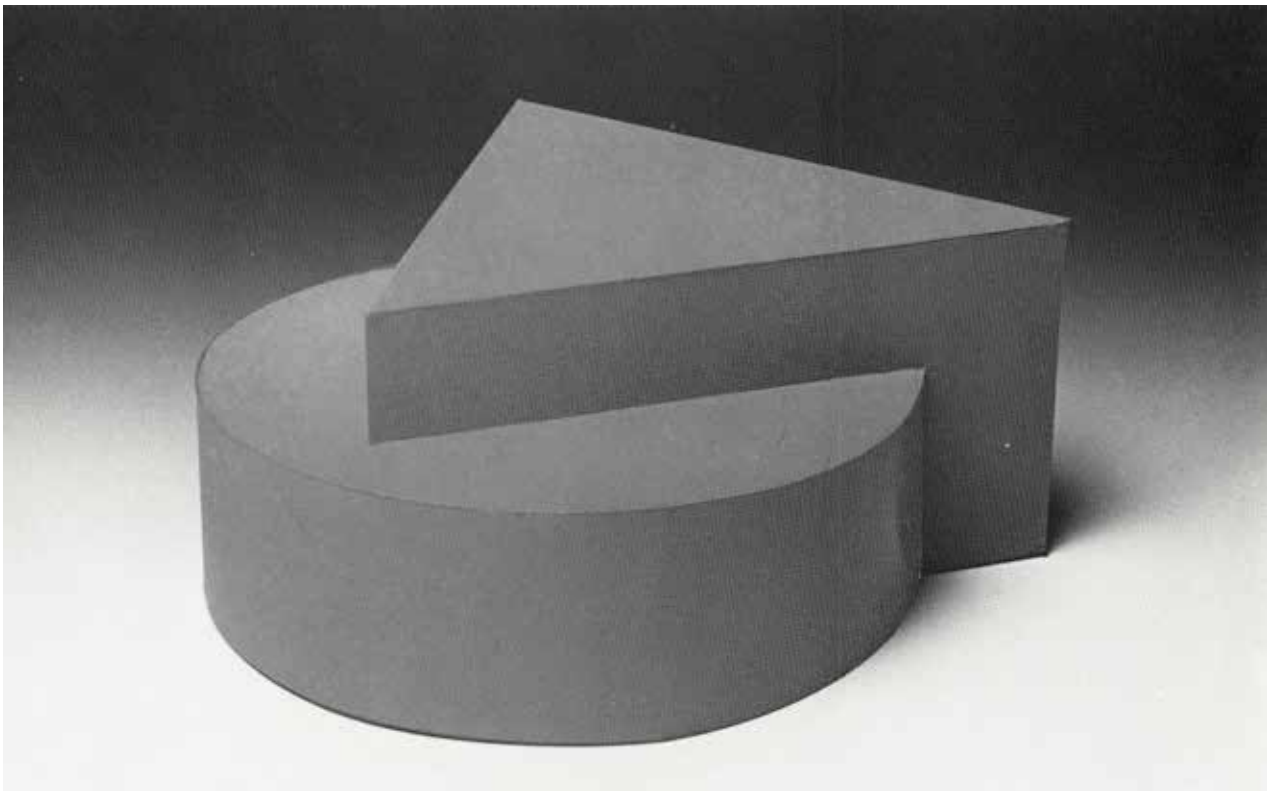
“In de eerste stonden kastjes met 9 juwelen, je liep er op een onvaste vloer met plastic noppen en er speelde muziek van Horowitz en Philip Glass, vrij onbekend toen. Het creëerde een vervreemdend maar geruststellend gevoel. In de tweede ruimte zag je de uitvergrote versies van de juwelen door een diaprojectie, in de derde werden hologrammen van de juwelen getoond, gerealiseerd in samenwerking met de Universiteit Gent en Agfa Gevaert. De catalogus werd gesponsord door fotogravure De Buck.”

“Zo werden 9 juwelen op drie manieren getoond. Het was de grote kijkmachine. Voor één keer mocht dat. Je kan je dat normaal niet permitteren, om zolang een juweel aan te staren. Dat is ongeleefd. Hoogstens kan je het met een snelle blik eens vluchtig aanraken. ‘Effleurer’ in het Frans.”

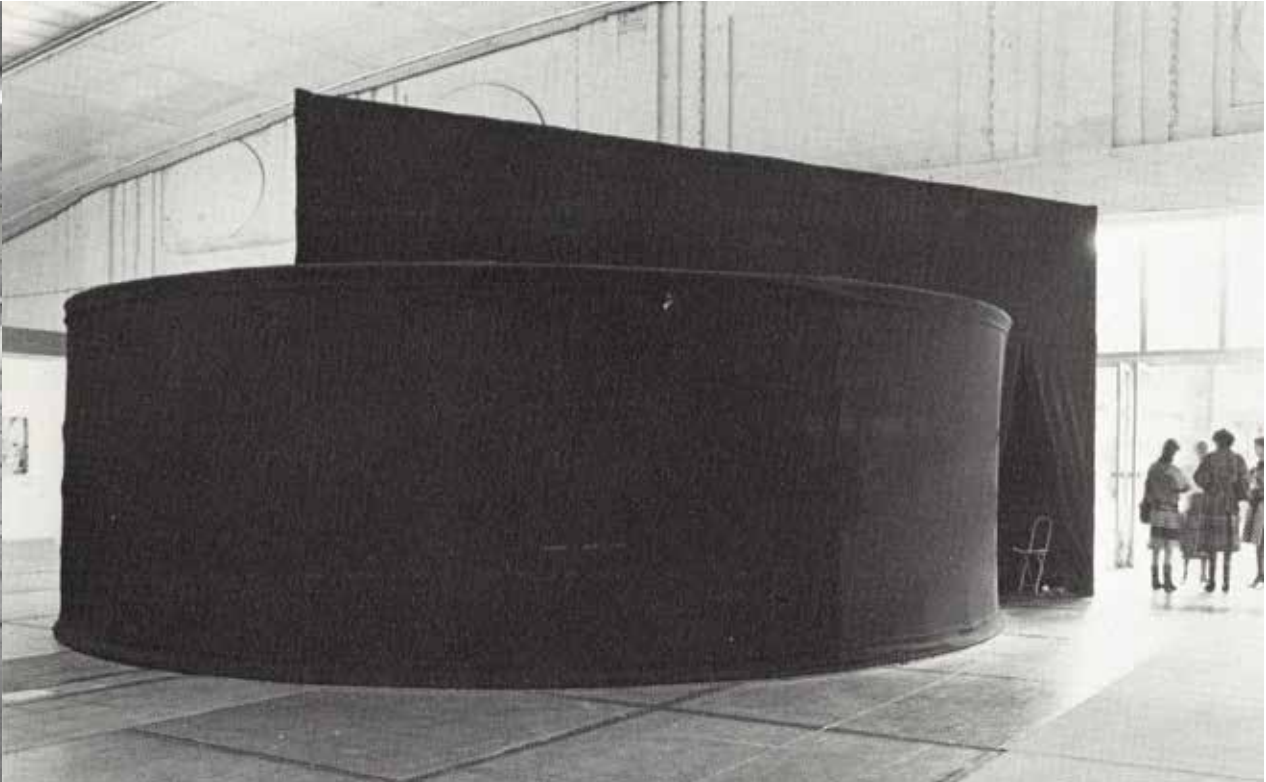
Hanger-Ring ‘Juwelenpaviljoen’, 1982

Goud, rubber

Foto's ©Johan Schutte

“De vorm van de ring ‘Spina’ verwijst naar de ruggengraat. In de vormgeving, het design, zijn de dingen meestal symmetrisch. In de natuur niet. Zo ook de ruggengraat. Assymetrie geeft karakter. Ik heb in deze ring een gewilde assymetrie aangebracht, een zekere distortie. Ik wou de gestroomlijnde esthetiek doorbreken. Een gezicht is eigenlijk helemaal niet symmetrisch. Spiegel de rechterhelft van het menselijk gelaat en dan de linkerhelft, je krijgt telkens een ander resultaat.”

“Mijn werk is niet enkel esthetisch. Ja, het is mooi, maar er is meer. Soms zit er een verborgen betekenis achter, je hoeft dat zelfs niet altijd aan de mensen te vertellen. Dat dubbele mag. Een mens is daar elke dag mee bezig, men mag zich ook amuseren. Op die manier blijf je het graag doen.”

Spina reeks, 1994-2006

Ring, goud

FUNCTIE BEPAALT VORM

het object met een functie:
het sturen

“De meeste wandelstokken werden oorspronkelijk gemaakt voor de Galerie Van Krimpen-Delcourt in Amsterdam en voor de tentoonstelling ‘Transit’ in Brussel. Er is ook een kortfilm gemaakt, ‘The Eye of the Walking-Stick - The Vehicle of the Nomad’, door mij geregisseerd en gefilmd door Lou Demeyere, gefilmd vanuit het oog van de wandelstok. Daarnaast zijn er wandelstokken met een ingebouwde gps, met een foto toestel en een sleutel van een Ferrari voor een tentoonstelling in Hanau (Duitsland), ‘Wert-Zeichen’. Die sleutels zijn trouwens al twee keer gestolen. De stok niet. Dat zegt veel over de symboolwaarde. Ze pakken wat ze kennen. De zilveren wandelstokken interesseerde die dieven niet, de Ferrari daarentegen.”

“Wandelstokken zijn persoonlijk. Iedereen heeft wel een eigen verhaal. Hij bakent ons territorium af, onze persoonlijke bubbel. Geeft steun. Is een statussymbool. De wandelstok was misschien het eerste gebruiksvoorwerp van de mens. Het is ook een vorm van aankleding, een attribuut zoals we er vroeger meerdere hadden en die nu lijken te verdwijnen, omdat ze qua intrinsiek nut bijna overbodig geworden zijn: het mooie horloge, de dure aansteker, de hoed, de sigarettendoos. Accessoires waarmee mensen zich tooien. En toch geloof ik niet dat het verdwijnt, het is teveel des mensen om graag te pronken.”

Wandelstokken, 1996

Hout, zilver

“Een verhaal met een twist. Ik werd aangezocht om een geschenk, “iets Belgisch”, te maken voor een buitenlandse delegatie, in verschillende exemplaren (wat ik in principe niet doe). Toen kwam ik met het idee voor een zilveren pralinedoos, met Belgische pralines erin. Er werd een fabrikant aangesproken, de productie werd opgestart, toen bleek dat men plots van idee was veranderd. Val Saint-Lambert zou het geschenk maken. Belgische toestanden... “

“Het is nog goed uitgedraaid. We hadden er tientallen gemaakt en die hebben uiteindelijk allemaal hun eigen weg gevonden. En het eigenaardige is dat ze nog altijd een belletje doen rinkelen bij de mensen, net omdat er meerdere gemaakt zijn. Daardoor hebben ze een zekere bekendheid gekregen. Een beetje zoals een colaflesje iconisch is, omdat het zo massaal verspreid wordt. Geef zo'n flesje aan een inboorling (zoals in de film 'The Gods must be crazy') en hij beseft niet wat het vertegenwoordigt. Zo vormt de praline-doos eigenlijk de uitzondering die mijn regel bevestigt.”

Foto ©Koen Blankaert

Praline-box, 1993

Verzilverd, verguld

“De TGV of de Théière (tee-pot) à Grande Vitesse. Dit is zo'n object waar je met de vorm speelt, zodat het de functie overstijgt. Zilver, gehamerd en gesoldeerd, met een aluminium handvat, met rubberen dichtingen om de warmte vast te houden. Handvat en poot is één geheel. Het zit technisch goed in elkaar, het is functioneel én speels. Daar hou ik van, dat vormen mensen aan het dromen zetten. Dat ze er een hogesnelheidstrein in zien, of een vis, een zilveren Nemo.”

“Iedereen ziet erin wat hij wil, of wat de verbeelding jou vertelt. Daarvoor doe je het als kunstenaar, dode materie met een toverstok aanraken om het tot leven te brengen. Door er een verhaal aan te koppelen. Want wat is een schilderij tenslotte? Een vod met verf op. Wat iemand erin ziet, wat je niet kan vastgrijpen, dat is de waarde van dat ding. De materie is gebruikt om een verhaal te vertellen.”

Foto ©Koen Blanckaert

TGV-kan, 1998

Zilver, aluminium

“Ik had een bestek gemaakt. Je zou ze ‘tools’ kunnen noemen. Gereedschap. Want mes en vork en lepel zijn gebruiksvoorwerpen voor aan tafel. Tabletools. Toen vroeg ik me af, waarin ga ik dit bestek verpakken? Waarom ze niet in een tafel met lades stoppen? Ik ben dus niet opgestaan met het idee: ik ga eens een tafel ontwerpen. Die tafel is er gekomen omdat ik iets zocht om de tools in op te bergen. Een tafel met lades, iedereen zijn eigen bestek die hij in zijn eigen lade kan opbergen.”

“Vroeger hadden alle tafels een lade. Het is een oud, maar vergeten idee. In nieuwe tafels zie je dat bijna nooit meer. Wanneer mensen aan deze ‘Table for tools’ aanschuiven en ze zien dat er geen bestek ligt, is het meteen ook een ‘conversation tool’: waar is het bestek? Ah, het zit in mijn lade.”

Table for tools, 2000

Aluminium

VORM VOLGT FUNCTIE

de kijker en de vorm:
het kijken

“Ik maakte dit in klei tijdens de kunsthumaniora in de abdijschool van Maredsous (later IATA in Namen). Ik denk dat ik 16 was. Mien beweert dat ik jonger was. Ze wil een wonderkind van me maken.”

“Als kind trok ik graag naar buiten, om te gaan graven naar voorwerpen, bij boeren op zoek te gaan, of ze nog iets liggen hadden. Dan bracht ik muntstukken, bajonetten, oude radio's mee naar huis, stalde het uit in mijn kamer, om het te bestuderen en uit elkaar te halen. Hoe zit het in elkaar? Hoe is het gemaakt? Wat zit erin? Dat fascineerde mij.”

“Dat modelleren in klei, ik doe dat nog altijd graag. Beeldhouwen is weggappen. Klei is opbouwen. Ik heb het nochtans een hele tijd niet meer gedaan. Ik was ermee gestopt, met het omzetten van klei, of was, naar een metaal. Omdat, wanneer je van bij het begin opbouwt in een metaal, je meteen de sterkte van de onderdelen ervaart. Het bepaalt mee de uitkomst. Het metaal is niet plooibaar. Het zorgt voor een zekere weerbaarheid.”

Dit werkje heb ik pas enkele jaren geleden in brons gegoten. Ik tel 12 figuurtjes, 11 apostelen plus Jezus. Judas had dus reeds de zaak verlaten...”

Het laatste avondmaal

1965, klei

Dit gegeven, het vergroten als quality check, ligt me na aan het hart. Een juweel vergroten en zien of de vorm nog staat. Kijken of het klopt. Want mathematisch vergroten is niet hetzelfde als visueel vergroten. Ik ben daarom blij wanneer mensen zeggen dat mijn juwelen eruit zien als beeldhouwwerken, gebalanceerd, dat de verhoudingen juist zijn.”

“Dus wou ik dat vergroten eens in het echt proberen. Kijken of ze die sculpturale waarde behouden. Het is eigenlijk de lakmoesproef, de ultieme test van mijn intentie om die beeldende kwaliteit erin te stoppen. Je zou kunnen zeggen dat ze de essentie vormen van mijn werk. Een juweel werkt (of werkt niet) op een lichaam. Een beeldhouwwerk staat op zich.

Juweel 30x groter, 1985

Plexi, rubber, staal

“Voor een tentoonstelling rond het thema ‘geboortjuwelen’ had ik een kleine maquette gemaakt, over de 4 seizoenen van de mens: kind, jongeling, volwassen, oud, gesymboliseerd door 4 ringen. Toen ik daar ging over nadenken, kwam ik uit bij een boom, hoe zijn levensloop bestaat uit ringen, hoe je de leeftijd van een boom kan meten via de jaarringen, hoe je die leeftijd pas te weten kan komen, nadat je de boom hebt omgehakt... “.

Boom der ringen, 2011

Brons, 8 meter hoog

“Dit is een nog te realiseren werk, aan elkaar te lassen of te plooi- en, liefst in chroomstaal of cortenstaal. Het idee is er, de vormgeving ook. Het moet een spel van licht, water en geluid worden. Deze fontein toont een tros van langwerpige bladeren die naar beneden hangen, waarbij 1 blad een goot heeft waarlangs het water naar beneden stroomt. Je hoort het water als een waterval naar beneden plenzen, het effect van lopend water, tegelijk is het een visueel spektakel. De Inca's deden dat ook, water laten lopen door vormen en zo de illusie van een waterorgel oproepen. Het moet een zeer functionele structuur worden, eentje die je kant-en-klaar in een waterplas kan plaatsen.”

Fontein, 2002

Plaatstaal, 8 meter hoog

1

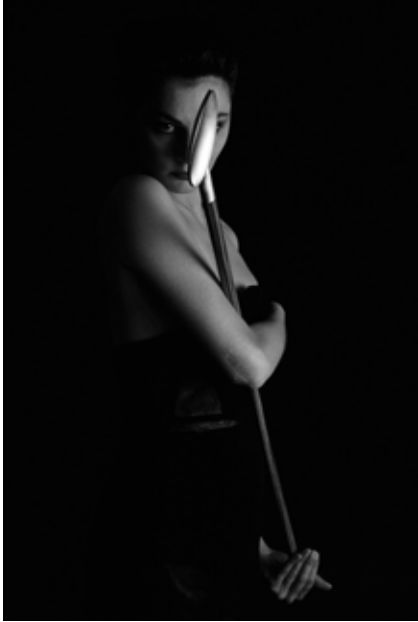
2

6

7

3

4

9

8

5

10

- 6 Table for tools, 2000
- 7 Het laatste avondmaal
- 8 Juweel 30x groter, 1985
- 9 Boom der ringen, 2011
- 10 Fontein, 2002

- 1 Hanger-Ring 'Juwelenpaviljoen', 1982
- 2 Spina reeks, 1994-2006
- 3 Wandelstokken, 1996
- 4 Praline-box, 1993
- 5 TGV-kan, 1998

OVER SIEGFRIED DE BUCK

Geboren in Kalken in 1949.

Leeft en werkt in Gent (B)

www.siegfrieddebuck.be

Studeerde aan de 'Ecole des Métiers d'Arts de Maredsous (IATA) (1965, België) en de 'Ecole des Arts Décoratifs de Strasbourg' (1966-67, Frankrijk)

Lesgever Sint - Lucas Hogeschool, juweelontwerp, Antwerpen, 1987-2012

Tentoonstellingen in kunstgalerijen en musea in Europa, USA, Canada, Japan, China, Zuid-Afrika, Australië, Taiwan,...

Provinciale Prijs Oost-Vlaanderen, 1978

Onderscheiding De Beers, 1983

Onderscheiding Ministerie Vlaamse Gemeenschap, 1983

Felix De Boeckprijs, 1992

Nominatie Boijmans van Beuningen, Rotterdam met 'Table Tools' (1998)

Henry Van De Velde Award voor zijn carrière, 2008

Lid van de Koninklijke Vlaamse Academie van België voor Wetenschap en Kunst, 2014

Groot-Officier in de Kroonorde, 2021

Siegfried De Buck
Zuidstationstraat 25
9000 Gent

Galerie S&H De Buck,
www.galeriedebuck.be

COLOFON

Initiatief: Isolde De Buck , www.IsoldeDeBuck.com

Redactie: David Stuyck

Vormgeving: Jedidja Samyn, www.jedidjasamyn.com

Verantwoordelijke uitgever: Kurc BV

